

[Poul Møller.]

til egentlige forhandlinger i april i år, i stedet for at vi kunne have anvendt vinteren eller efteråret til disse forhandlinger.

Nu kan man så spørge, om det forslag, regeringen kom med den 9. marts, var tilstrækkeligt, og om ikke oppositionen ved ikke at acceptere martsforslaget straks selv har forpasset tiden og trukket sagen sådan i langdrag, at det nu er vanskeligere at nå de økonomiske mål, vi har sat os. Men sammenligner man martsforslaget med det forslag, der i dag ligger på folketingets bord, må man erkende, at martsforslaget var utilstrækkeligt. Dets vedtagelse ville ikke have sikret det, der var nødvendigt. Det rørte kun ved den ene side af sagen og glemte helhedsløsningen, den helhedsløsning, som regeringens eget økonomiske sekretariat i den økonomiske årsoversigt havde påpeget nødvendigheden af.

Man havde dér dels anført, at det ikke var nok at skabe et overskud på statsbudgettet, hvis ikke man rørte ved bygge- og anlægsvirksomheden, hvis ikke man rørte ved huslejeniveauet, hvis ikke man rørte ved spørgsmålet om at få den private opsparing fremmet, og at alle disse foranstaltninger: indgreb i bygge- og anlægsvirksomheden, stop for den offentlige udgiftsstigning og fremme af den private opsparing, måtte gå hånd i hånd med en skattemæssig omlægning, der sikrede, at befolkningen i højere grad følte sig tilskyndet til at spare end til at bruge. Det var årsoversigtens råd, og det var disse råd fra regeringens kyndige embedsmænd, vi fulgte under forhandlingerne såvel i marts som i april og maj, og det var disse råd, vi ikke slap, før vi havde fået et resultat hjem, der betød, at der på alle de områder, der blev nævnt i årsoversigten, blev sat ind, nogle steder svagt og nogle steder svagere, end vi havde ønsket det, men dog således, at vi totalt kunne se den helhedsløsning tegne sig, som vi havde sigtet imod.

Hvad er det da, der nu gennemføres? På kort sigt søger man imod en stramning af dansk økonomi for at bremse inflationstrykket, på lang sigt en skattereform, der øger forbrugsbeskatningen og dermed flytter skattebyrden og giver især mellemstanden en tiltrængt skattelettelse.

Jeg skal først gøre nogle bemærkninger

om det, der finder sted på kort sigt, det, der finder sted for at standse den kraft, der i øjeblikket er i den økonomiske udvikling, og som slår valutareserverne i sønder og medfører de inflationstegn, vi oplever.

Her er nu ved forliget bragt flere midler samtidig i anvendelse. I modsætning til regeringens martsforslag tager de nu foreliggende forslag sigte på øjeblikkelig at dæmpe aktiviteten. Det sker dels ved, at der ikke igangsættes nye offentlige bygge- og anlægsarbejder i det kommende år, bortset fra det, der er hårdt tiltrængt og aldeles nødvendigt, dels ved en almindelig dæmpning af bygge- og anlægsvirksomheden i samfundet som helhed både privat og offentligt, hvorved der, hvis vi måler i etagemeter, i år vil blive igangsat omkring 20 pct. mindre end i 1961 og i kroner og øre 15 pct. mindre end i 1961.

Det, man først og fremmest vil hæfte sig ved her i det høje ting, er, at man nu undlader at igangsætte nye offentlige arbejder, og at man strækker anlægsarbejder, som tidligere er blevet vedtaget her i tinget eller har fået godkendelse i finansudvalget. Jeg vil gerne sige, at det konservative folkeparti naturligvis også ønsker skoler og hospitaler opført; vi ønsker også sygehuse, havne og veje, ligesom alle tingets øvrige medlemmer gør det, men vi er overbevist om, at det ikke kan nytte noget at tro, at man kan begynde på det hele på én gang. Hvis vi gør det, hvis vi fortsætter dermed, vil vi blive kvalt i et kaos. Der er allerede sat for meget i gang i 1961, og derfor må der nu stoppes for nye igangsættelser, indtil den pukkel, der er skabt, er blevet slidt af. Derfor har disse indgreb været aldeles nødvendige. Hvis alt det andet, vi gennemfører, skal hjælpe noget, er det nødvendigt, at der ikke fra bygge- og anlægssektoren udgår et sådant lønpres, der smitter af på alle andre fag, at intet bliver færdigt rettidigt og byggeriet blot bliver dyrere og langsommere.

Jeg tror, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup har fuldstændig ret i, at det nu gælder om i de kommende år at se på beskæftigelsesproblemet under en anden synsvinkel end før; nu gælder det om at kunne administrere den fulde beskæftigelse, og det gælder ikke længere om for enhver pris at igangsætte noget, der giver beskæftigelse. Vi har jo levet alle sammen i den